

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 425/2021
30.08.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца Земљорадничка задруга Мркшићеви салаши Српски Итебеј, ул. Милоша Црњанског бб, чији је пуномоћник Бранислав Рајић, адвокат у ..., против туженог Erste bank АД Нови Сад, чији је пуномоћник Војин Јовановић, адвокат у ..., ради утврђења и исплате, вредност предмета спора 2.358.810,88 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4144/19 од 03.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 30. августа 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4144/19 од 03.12.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П 221/18 од 08.03.2019. године, у ставу I изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да је ништава одредба члана 11. тачка 1. Уговора о дугорочном кредиту број .. од 22.09.2015. године. У ставу II изреке обавезан је тужени да тужиоцу плати износ од 288.710,08 динара са законском затезном каматом почев од 28.09.2015. године до исплате. У ставу III изреке обавезан је тужени да тужиоцу плати износ од 9.336,28 динара са законском затезном каматом почев од 24.10.2016. године до исплате. У ставу IV изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да је ништава одредба члана 11. тачка 2. напред наведеног Уговора о дугорочном кредиту. У ставу V изреке обавезан је тужени да тужиоцу плати износ 1.971.100,80 динара са законском затезном каматом почев од 24.10.2016. године до исплате. У ставу VI изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 336.250,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4144/19 од 03.12.2020. године преиначена је првостепена пресуда у ставу III, IV и V изреке и пресуђено тако што се одбија као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да тужиоцу исплати износ од 9.336,28 динара са законском затезном каматом почев од 24.10.2016. године до исплате. Одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је ништава одредба члана 11. тачка 2. Уговора о дугорочном кредиту од

22.09.2015. године и да се тужени обавезе да тужиоцу исплати износ од 1.971.100,80 динара са законском затезном каматом почев од 24.10.2016. године до исплате. У ставу другом изреке укинута је првостепена пресуда у ставу I и II изреке, као и у ставу VI изреке и у том делу предмет је враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против другостепене пресуде у делу којим је преиначена првостепена пресуда и правноснажно одбијени захтеви тужиоца, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка из члана 407. Закона о парничном поступку.

У одговору на ревизију тужени је оспорио ревизијске наводе и предложио да Врховни касациони суд одбије ревизију као неосновану. Тражио је накнаду трошкова ревизијског поступка за састав одговора на ревизију у износу од 16.500,00 динара и судске таксе по таксној тарифи.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је поднео тужбу 22.02.2018. године, ради исплате новчаног износа и утврђења ништавости одредаба уговора, са означеном вредношћу предмета спора од 2.358.810,88 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби члана 487. став 3. истог закона, споровима мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази износ из става 1. истог члана.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, имајући у виду да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 30.000 евра. Из наведених разлога изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку није дозвољена.

Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је другостепени суд одлуком која се побија ревизијом преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, из разлога што је ревизија у споровима мале вредности законом искључена због природе спора.

Такође, тужилац иако у ревизији указује на другачију судску праксу поводом идентичног чињеничног основа спора, није предложио да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, из ког разлога Врховни касациони суд није испитивао

испуњеност услова за одлучивање о ревизији у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку.

На основу изложеног и применом члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци ове одлуке.

На основу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер трошкови настали поводом одговора на ревизију нису потребни ради вођења парнице.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић